

to je, da si hinavka, pa zvita in prekanjena tatica. Res je škoda, da imaš te gerde lastnosti. Ko bi se hotla poboljšati, potem bi te še rajše imela, kakor te imam. Veš kaj, potem bi te imela tako rada, da bi te kar — poljubila.“

„No, no Ančika,“ rečejo mati, ki so od strani slišali ta pogovor, „kaj takega ti pa jaz že ne pripustim. Prav in lepo je, da imaš rada nežne živalice in se kratkočasiš z njimi, toda pomisliti moraš, da so le neumne živali. Pa tudi tega ti ne bom v prihodnje več pripustila, da bi mačka pri jedi s teboj za mizo sedela, kakor si to včeraj naredila. Za mizo, kjer ljudje kosijo, ne sme nobena žival jesti. Za živali so drugi kraji in prostori. Vsaj véš, da preden kósimo, vselej ljubega Bogá k sebi klíčemo, da pri nas ostane. Gerdo in nespametno bi tedaj bilo, ko bi na takem kraji kamor svojega Bogá klíčemo, tudi mačke in druge živali jedle. Drugače se pa le igray in kratkočasi z nedolžno živalico, ki te uči, da bodi tudi ti vselej lepo čedna in snažna. Vsaj veš, da bi jaz ne mogla terpeti, ako bi bila moja Ančika le količkaj umazana; pa tudi drugi ljudje imajo take otroke najrajše, kateri so zmiraj lepo čedni in snažni.“

Obleka prave hvale vredna
Ni draga, ampak snažna, čedna,
Ker snažnost je čednost, mladino lepí,
Bogu in ljudém — vsem jo priporočí.

Živa šiba.

(Žalostno-kratkočasna povest za otroke.)

Imeli so neki oče tri otroke, ki so pa bili hudobni in prekanjeni kakor sami rabeljni. Če se je v oknu šipa vlomila, pisker ali skleda ubila, stena umazala ali kaka druga škoda pri hiši zgodila, nobeden otrokov ni hotel biti kriv, marveč vsaka škoda pri hiši naredila se je sama; tako so vsaj rekli ti hudobni otroci.

„Da, da“ — rekli so včasih tudi stara mati — „mogoče je, da je pisker padel sam na tla in se je ubil, pa tudi šipa je bila znabiti preveč napeta in je vsled tega počila; ne mogoče je marsikaj na tem ljubem svetu in zakaj bi ne bilo tudi to, da se pisker sam ubije, stena sama umaže in kaj enacega.“

Vse to in še več je slišala šiba, ki je visela na steni za ogledalom, ter se večkrat jezila, da ni smela po malopridnih in hudobnih otrocih udrihati, kajti dobro je vedela, kako se je škoda zgodila v hiši.

Otroci so bili s časoma še bolj prekanjeni in zviti. Ko so iz šole domu prišli, prinesli so v knjižicah vse polno madežev, privihanih in razterganih listov, pa nobeden ni hotel biti kriv, da liste viha, knjižice maže in terga, ampak vse to se je zgodilo samó od sebe; tako so vsaj rekli ti hudobni otroci.

Nekega dné vidijo stara mati, da imajo otroci vso obleko umazano in raztergano. To jih zeló razžali ter uprašajo, kdo je tega kriv. Al otrokom, ki so bili vajeni legati, bil je odgovor lahak. Eden za drugim se izgovarjajajo in rekó: „Jaz ne, jaz ne, jaz tudi ne; vse to se je naredilo samó.“

Šiba za ogledalom, ki je vse to slišala, ne more več dalje sterpeti. Ostro pogleda malo-pridneže ter pravi: „Le počajte, páglovci! ker se pri vas vse samo naredi, bom pa tudi jaz enkrat kar sama doli k vam stopila, pa vas za vaše gerde laží in pregreške prav dobro nabisala.“

To rekši skoči izza ogledala, stegne vse svoje manjše šibice, da jo je bilo videti, kakor bi imela roké in nogé, ter grabi in udriha po hudobnih páglovcih, da je bilo strah in groza.

Odsihmal je bilo v hiši vse v najlepšem redu, pa se tudi ni nikoli več kaj takega zgodilo, da bi ne imelo svojega pravega vzroka.

T.

Trobentica.

Pozdravljena,
Trobentica,
Spomladi prva hči!
Ti z zlatom vsa
Okinčana,
Kak' te okó želi!

Ni dolgo več,
Kar šel je preč
Morilni mráz od nas;
Odperl nam si,
O ključek ti!
Spomladi rajski čas.

Trobentica,
Preljubljena,
Ti samej dolgčas ni? —
Glej, sestra
Vijolica
Pod germom se zbudi.

Kak' se bliščiš,
Kakó duhtiš
Na trati, gričku tam!
Kak' letajo,
Se vsedajo
Čebelice v tvoj hram!

In kapljico
Oj! biserno
Ti jutro podari,
Da slajši med
In dobro jed
Tud' čemerlič pridobi.

„Pozdravljena,
Trobentica!“ —
Tak' deklice rekó,
Ko k sestrici
Vijolici
Te v šopek povijó.

In še enkrat,
O ključek zlat!
Pozdravljam ljubo te,
Odpiraj mi
Čez zimske dni,
Oh, pomlad še in še!

Hrabroslav Perné.